

POSTANOWIENIE

28 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 28 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K. K. i E. K.

przeciwko Bank w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31 sierpnia 2023 r., V ACa 1564/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Bank w W. łącznie na rzecz K. K. i E. K. 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu.

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 września 2022 r., I C 1167/21, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy ustalił, że umowa kredytu hipotecznego, zawarta przez powodowych kredytobiorców z poprzednikiem prawnym pozwanego banku, jest nieważna, oraz zasądził na rzecz kredytobiorców do niepodzielnej ręki 133 540,09 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 10 sierpnia 2021 r.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację banku.

Sąd drugiej instancji uznał, że przewidziane w umowie dokonywanie przeliczeń walutowych kursami jednostronnie ustalonymi przez bank wykracza poza granice swobody umów określone w art. 353¹ k.c., a także jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interes konsumenta (art. 385¹ § 1 k.c.). Umowa pozbawiona nieważnych postanowień kursowych byłaby sprzeczna z art. 69 ust. 2 pkt 2 pr.bank. i dlatego jest nieważna w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania zmierza do uznania umowy kredytu za ważną nawet przy założeniu niedozwolonego charakteru jej postanowień regulujących przeliczanie wypłaty i spłat w złotych na CHF. Ponadto skarżący uzasadnił wniosek potrzebą wykładni art. 385¹ § 1, 3 i 4 k.c. w zakresie możliwości uznania za indywidulanie uzgodnione takiego postanowienia, którego treść nie została ustalona w wyniku negocjacji między konsumentem i przedsiębiorcą, lecz konsument miał możliwość jego negocjacji, lecz nie podjął takiej próby.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, do rangi zasady prawnej podniesiono tezy:

- 1) w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów;
- 2) w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Powyższe tezy, wiążąc w niniejszej sprawie (art. 88 u.s.n.), uniemożliwiają przyjęcie skargi kasacyjnej w oparciu o podstawy zmierzające do oceny umowy jako ważnej, gdyż wykluczają istnienie stosunku prawnego po usunięciu z treści umowy kredytu indeksowanego źródła kursu walutowego. W celu uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący musiałby zakwestionować tezę

Sądu drugiej instancji o nieuczciwym charakterze przeliczników walutowych ustanowionych w umowie lub zakwalifikowaniu umowy jako umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej.

W orzecznictwie jest utrwalona teza o niedopuszczalności stosowania kursów walutowych ogłaszanych jednostronnie przez bank i wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zmierza do podważenia tej linii orzeczniczej. Wniosek, w zakresie potrzeby wykładni art. 385¹ k.c., zmierza do zakwestionowania samej możliwości oceny przeliczników walutowych jako niedozwolonych, ponieważ według skarżącego zostały one indywidualnie uzgodnione. Jednak błędna jest teza skarżącego, iż sama możliwość negocjacji co do postanowień o źródle kursów walutowych pozwala na uznanie ich za indywidualnie uzgodnione. W celu uznania postanowienia zawartego we projekcie umowy sporządzonym przez przedsiębiorcę za indywidualnie uzgodniony przedsiębiorca musiałby zaproponować negocjacje właśnie co do tego konkretnego postanowienia, np. przez wskazanie innego możliwego sposobu ustalania kursu. Tymczasem skarżący ograniczył się do tezy, że kredytobiorca miał możliwość wyboru spośród kilku sposobów ustalania kursu. Przy tym bank nie wskazał tych innych sposobów, a przede wszystkim nie zarzucił naruszenia przepisów postępowania prowadzącego do nieustalenia takiego faktu przez Sąd odwoławczy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 § 1 i 11 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. kredytobiorcom przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(G.G.)

[r.g.]

